

A la Selva, la mallerenga del Montseny ja no canta

«Allà on anava deixava clar que el tema del pa de pessic era invenció de casa seva i que era d'Arbúcies, aquesta era la seva targeta de presentació»

JORDI CAUPENA

Enric Casals, Esteve Puig, el Piconaire o la Mallerenga del Montseny, el pastisser periodista o periodista pastisser, ens ha deixat als 75 anys d'edat.

Dimecres el vàrem acompanyar fins a l'església d'Arbúcies. Plena de gom a gom oferia una visió del que representava i els amics que havia tingut durant aquests anys. El millor, una conversa que vaig escoltar de dos senyors de la seva generació, la Mallerenga ha mort «con las botas puestas». I és ben cert, treballant fins a l'últim moment a la pastisseria, honorant el nom del seu fill Enric, mort d'un fatídic accident. D'aquesta manera el definien: un pencaire que va estar al peu del canó fins al final.

L'Enric va ser una de les primeres veus de la meua joventut quan a les 8 del matí i des de casa seva feia la previsió del temps per Catalunya Ràdio. Enric Casals, Catalunya Ràdio... Arbúcies. Eren les cuetes de les cròniques per als corresponsals. El vaig conèixer en persona en una entrega dels Premis literaris Recull de Blanes, sempre en actes d'aquest tipus acompanyat de la seva senyora, l'Agustina. Quan aquests premis reunien el més nostrat de la professió, l'Enric s'asseia a la taula i deia «què, ja els tenim, els guanyadors?, tinc pressa que haig de passar la crònica», aquells temps ja treballava per La Vanguardia, el diari Avui, el Diari de Girona, Catalunya Ràdio i...

Un incombustible. L'Enric era el periodista de poble, no passava res a Arbúcies que ells no sabés i quan passava i no ho sabia no trigava més de 5 minuts a explicar-te els detalls de l'accident que s'havia produït o del robatori que havia passat en un establiment de la zona.

Marca pròpia. Allà on anava deixava clar que el tema del pa de pessic era invenció de casa seva i que era d'Arbúcies, aquesta era la seva targeta de presentació. Va saber torejar molt bé la crisi del periodisme, ell va seguir a la seva com a corresponal a La Vanguardia, al Diari de Girona...

A l'Enric el vaig engrescar amb ganes amb la iniciativa de l'edició comarcal de la Selva del Diari de Girona; era el corresponal de referència de la zona, Sant Hilari, Arbúcies, Viladrau, no passava res que ell no sabés, haig de

reconèixer que a vegades ho sabia i no ho explicava perquè coneixia a alguns dels implicats, coses del periodisme de poble.

Amb el pas del temps vàrem seguir el contacte habitual des de la redacció a Blanes parlant amb ell sovint. Quan li vaig comunicar la meva intenció de marxar a buscar fortuna a Barcelona, encara recordo que em va etzibar: «Si ets cap de ratolí a la Selva per què vols ser cua de lleó a Barcelona?». Aquest plantejament encara em balla pel cap tot i que, per sort, no em puc queixar de la cua.

No fa gaire encara el vaig anar a veure a la pastisseria, em va ensenyar el seu carnet de La Vanguardia, l'original en blanc i negre i amb una foto que semblava de primera comunió i així li ho vaig dir. Orgullós i alhora cabrejat aquell dia perquè en un article que va fer li varen retallar unes línies i ell això no ho perdonava. Li deien la mallerenga, un ocell que mai para de piular, el piconaire per la pastisseria i Enric Casals o Esteve Puig segons el mitjà de comunicació. Ara ha deixat de cantar, descansa en pau, company.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2016/03/26/selva-mallerenga-del-montseny-ja/774472.html?utm_source=rss